

LASTEN OSASTO

ASTORIA, ORE.

Piirran jonkun sanan täältä ihanneliiton toiminnasta. Viimeisessä liiton kokouksessa päätimme ottaa kesäloman. Sunnuntai-koulu toimii yhä edelleenkin, jossa on opettajana Mrs. Anna Niemelä. Ihanneliiton opettajina ovat toimineet E. Jääskeläinen, Loviisa Järvin, Aino Linsar ja Majju Nurmi.

Ihanneliiton ja osaston huvi-toimikunnan toimesta oli kenttä-juhla tk. 2 päivänä. Lapset suorittivat kaiken ohjelman ja osaston soittokeuhko soitteli useita kappaleita. Kaikille Ihanneliiton jäsenille kiinnitettiin punaset nauhat rintaan.

Lapsille oli urheilua, joka oli jaettu kolmeen osaan, joista kaikista jaettiin kolme palkintoa. Juhlissa oli monta sataa henkeä. Hauskaa kesää kaikille toivoi Aune Jämsä.

FORT BRAGG, CAL.

Täällä on ollut oikein kauniit ilmat. Meillä on enää vain muutamia päiviä englanninkielistä koulua, joten pian pääsemme oikein nauttimaan kesän hauskuuksista.

Nuorisoliiton viimeisessä kokouksessa päätettiin kehottaa kaikkia jäseniä saapumaan kokoukseen kesäk. 16 p. jolloin on virkailijain valinta. Kaikkien jäsenten olisi silloin oltava kokouksessa. Samassa kokouksessa on myöskin keskusteluyksitys, joten senkin vuoksi pitäisi kaikkien olla kokouksessa. En vielä tiedä mikä asia tulee keskusteltavaksi, vaan sielläpäähän sitten kuullaan.

Toveruudella, Vilho Jylhä.

SVENSEN, ORE.

Hyvää päivää Toverittaren pikku lukijat!

Meiltä Svensonin lapsilta loppui jo koulu. Minä pääsin seitsemännelle ja siskoni pääsi neljännelle luokalle koulussa.

Täällä pidetään kesäjuhla tk. 16 päivänä s. s. osaston maalla. Toivottavasti siellä on paljon hauskaa. Tov. Elmer Turja.

SAULT STE. MARIE, ONT. CANADA.

Jospa minäkin tervehdän kerran Toverittaren pieniä lukijoita sekä kirjottajia. Olen yhdenoista vuoden ikäinen ja olen ollut tässä maassa jo neljä vuotta. Heti tänne tulvani aloin käymään koulua ja olen nyt kolmannella luokalla. Kotona olen opetellut suomea kirjottamaan jota jo vähän osaan.

Kohta pääsemme taas vapaaksi koulusta kesää viettämään. Vaan ei tämä kesä ole alussa näyttänyt hauskalta, kun heti toukokuun ensi päivinä saimme kuoleman sanoman, että setäni Alvar on kuollut Casperissä, Wyomingin valtiossa. Ja äiti sai Suomesta kirjeen että lahtarit ovat vienet enoni rintamaan, joten sieltäkin on kuoleman sanomia aina odotettavissa.

Onhan meillä täällä vähän uutta tulossa. Viimeisessä s. s. osaston kokouksessa päätettiin perustaa ihanneliittokoulu, johon valittiin komitea alkuvaiheiksi tekemään ja ottamaan selvää kuinka sinne olisi tulijoita y.m.

Jos tätä tämän laittaa Lasten Osastoon, niin ehkä toistekin

tervehdän Toverittaren pieniä lukijoita.

Hauskaa kesää kaikille Toverittaren lukijoille!

Aune Varmanen.

Orjan tarina

(Jatkoo kahdeksannelta sivulta)

tä varten näitä luolia on käytetty?" kysyin Ivanilta.

"Nämä ovat kidutuskammioita, joissa orjia ennen kidutettiin. Silloin kun niitä uppiniskaisia kuletettiin vankeuteen, olin minäkin heitä tänne ajamassa. Tänne elävältä haudattavaksi heidät toimme, vaan en minä sitä ennen tiennyt ennenkuin huomasiin täällä kuolleitten vaaleita luita. Siitä asti on soimaus ja katumus alati tuntoani jäytännyt ja uskon, että siksi Jumalakin meitä on rankaissut kovalla köyhyydellä ja vastoinkäymisillä."

Koetin lohduttaa Ivania, ettei hän ollut paremmin ymmärtänyt eikä siis tarvinnut katua. Pimeys ja kosteus tkoi tuntua niin kamalalta, että olisin jo lähtenyt pois, vaan Ivan sanoi: "Olettehan tahtonut nähdä näitä kidutuskammioita. Otetaan tulita, että saatte nähdä."

Ivan syytti tuomansa kuivan puun, jonka valossa näimme luolan kaikkine kauhistuttavine näkyineen. Seiniin oli kiinnitetty paksuja rautaisia kahleita aivan lähekkäin toisiaan. Kaikissa kahleissa oli ihmisen luurankoja. Näytti, että joidenkin kahleiden kohdalla oli joiden ihmisen luut. Eläviä ihmisiä näytti olleen kytkettyä samoihin kahleisiin kuin kuolleitakin.

Mykistyiin kauhusta ja vanhukset vaipuivat polvilleen, tekivät ristimerkkiä ja rukoilivat. "Pois, täältä, mennään pois!" aloin pyydellä vanhuksia ja niin lähdimme luolan suuta kohden. Mäenalaisen virran kohina tuntui paisuvan niin voimakkaaksi, että tuntui kuin sen voima olisi pyrkinyt saavuttamaan meidät. Olin juossut nopeasti pois, vaan en voinut jättää vanhuksia. Kun vihdoin pääsimme ulos raittiseen ilmaan, olin niin liikutettu ja peiloissani, että tuusin melkein pyörtyväni. Ivan johti minut vanhalle kaivolle eli lähteelle, jonka raitis vesi virkisti niin, että tulin pian virkeäksi jälleen.

Istuimme lähteen lähelle levähtämään.

"Siellä oli orjatoveriemme hautakammiot! Heidän luusa ovat jo hauraat ja minä ja Dunja elämme vielä... Mitä me olemme saaneet elämästä? Miksi me emme ole jo kauan sitten kuolleet? Meillä ei ole tilaa edes asua maan päällä, emmekä omista edes sen vertaa maata, että olisi oma maakuopan tila. Meillä ei ole metsää niin paljon, että pystyisimme sulana sen puilla. Meillä ei ole mitään! Ja kuitenkin me elämme. — Miksi? Syömmme niukan ravintomme eläksämme ja elämme kuollaksemme!" Ivan painoi synkistyneen otsansa käsiinsä ja vaiken.

"Miten orjien vapautus täällä kuitenkin loputakin tapahtui?" kysyin Dunjalta.

"Sen jälkeen kuin uppiniskaiset tuotiin tänne, alettiin järeälle jäänneitä kohdella vähän paremmin, annettiin enemmän ja parempaa ruokaa, enemmän vapautta eikä voutien sallittu heitä ruoskia niin kovin kuin ennen. Parooni

ei ottanut aina voutien kantelemisia huomioon ja orjat alkoivat jolloinkin osottaa tottelemattomuuttaan vouttejaan kohtaan. Voutteja suututti entisen valtansa vähentäminen niin, että eräänä päivänä katosi vanhin voutteista ja huhuttiin hänen meneen Pietariin ilmottamaan paroonin pitävän henkijorjia vastoin keisarin määräystä. Joku aika voutin lähdön jälkeen tuli joukko kasakoita Jersoffin kartanoon. Ne vangitsivat vanhan paroonin ja kulettivat hänet pois. Hänestä ei ole kukaan sen jälkeen kuulut mitään. Vanhan paroonin poika David hallitsee nyt samaa kartanoa ja hän on suuri peto ihmiseksi. Hän rääkkää köyhiä raukkoja, kuten Ivaniaakin, jos joku heistä uskaltaa ottaa muutaman risun hänen suurista metsistään. Toivoisin hänelle samaa kohtaloa kuin isälleen!"

"Täällä on kulkenut hyviä opettajia, jotka ovat opettaneet meille uutta oppia," sanoi Ivan. "Me olemme Dunjan kanssa liian vanhoja sitä ymmärtämään. He sanovat: On kerran tuleva päivä, jolloin ei ole orjia eikä orjavoutteja. Korkeiden hallitsijain valta tulee kukistumaan! Maata annetaan jokaiselle maattomalle ja kaikki tulevat yhdenarvoisiksi! Ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi! Sitä aikaa emme me Dunjan kanssa voi nähdä, mutta suokoon Jumala sen tulevan toisille. Me orjat kuulemme onnellisina jo siitäkin, että olemme kuulleet vanhauden olevan syntymässä."

Ilta teki tuloaan ja me nousimme lähteäksemme kotiin.

Loppu.

Kirjeitä

BROOKLYN, N. Y.

Erooklynin s. s. osaston ihanneliiton juhla oli toukok. 25 päivän illalla. Lapset puhtaina kuin pulmuset ja kauniina kuin kevään kukat, loihivat mieleemme uutta intoa ja luottamusta, suuren ihanteemme ja jalan aatteemme pikaiseen toteuttamiseen. Lapset, neljänvuotisia neljänvuotia vuotisia, suorittivat ohjelmaa, jota oli paljon ja monipuolista, joten lapsiin nähden juhlat onnistuivat hyvin.

Mutta jonkinlaisen tyhjän aukon jätti juhla mieleen, kun ei juhlaan oltu varattu minkäänlaista puhetta. Oltiin ollut paljon kokonaisempaa, jos olisi vaikka joku opettajista muutamalla sanalla selostanut ihanneliiton merkitystä.

Yleisöön nähden ei juhla myöskään onnistunut kiitettävästi. Missä vika kun ette suuremmissa joukoissa juhlaan saapuneet? Eikö nykyinen kauhujen aika ole vieläkin avannut työläisten silmiä? Ettekö tiedä, kuinka suuresta merkityksestä on lastemme kasvatus ja opetus? Me, jotka nyt teemme yhteiskunnallista uudistustyötä, tulemme jättämään meidän työmme jatkamisen lapsillemme. Siksi meidän tulee toimia parhaamme mukaan, että heistä tulisi voimakkaita ja itsetietoisia taistelijoita ja aatteemme seuraajia.

Kun lapsemme tulevat jatkamaan työtämme, niin laimtaakamme enemmän huomiota heidän aatteelliseen kasvatukseensa.

Sotapalvelukseen on pitänyt mennä jo useampia suomalaisia täältäkin. Osastomme jäsenistä lähtivät viime tiistaina Välsänen ja Lindström, sekä kolmas, jonka nimeä en muista. Vieläköhän koskaan saamme heitä riveissämme nähdä, vai onko heidän kohtalonsa sama kuin tuhansien ja miljoonien ennen

heitä? Eikö sodan jumalan kita ole ennen täysi kuin se saa saalliksen jokaisen nuorukaisen, jonka suussa virtaa terve ja voimakas veri? Siltä kaikki tämä julmuus näyttää, ja tuntuu kuin maaemo surusta ja kyynelistä täytyisi!

Osaotamme myyjäiset onnistuivat mainion hyvästi. Vaikka lippujen hinta oli 25c, menivät ne kuin kuumille kiville. Puhdas voitto noista myyjäisistä oli liki 2,000 dollaria.

Kaunis summa yhteiseen leloon. S—a.

DETROIT, MICH.

Täällä on kesä kauneimillaan; lehdet puissa ja ruoho maassa, ja muuttollinut (varpuset ja kottaraiset) laulavat niin kauniisti niinkuin ainakin keväällä.

Olin aivan illoissani kun näin Toverittaren postilattikossani, kun tulin kotiin. Ei se ole näyttänyt itseään moneen viikkoon. Viime viikolla eivät tulleet "Työmiehetkään". Ihmettelin, että joko niiden lehtien yllä on vedetty musta viiva. Kävin tuttavani luona, että jos hän tietää mikä vaivaa. Heillä oli kaikki hyvin. Kävin postikonttorissa, josko siellä olisi mitään minulle. Luvannut tulla satua olemaan kotona, kun postinkantaja meni ohi, niin käyisin häneltä. Hän oli ne laittanut kauniisti rapulle istumaan ja odottamaan minua. Ne pitkästyivät ja hakivat tulen mukana parempaa vastaanottoa.

Meillä on nainen postinkantajana. Kuulemma on naisille epäterveellistä nousta rappa ylös. Tekisi mielen sanoa, että pysyköön sicutart lestissä.

Täällä on postialalla 100 naista, useampi heistä on kantajana. Postimestari Nagel on luvannut karistaa korsetit ja korkeakantaiset kengät vaikeuttamasta heidän työtään.

Erään kerran oli New Yorkin Uutiset sokeutunut minun lehtini. Ihmettelin sitä moskaa ja säälän tyttö-roukkaa, joka sellaista työläisten syöjää tilaa. En tiedä tuleeko hänelle Toveritarta. Jos ei tule, niin toivoisin, että hän tilaisi ja vertaisilisi niitä vähän toisiinsa.

Täällä on kova palvelajattarien puute. Muijat oppivat itse tekemään työtä. Sopisi nyt työtöjen nostaa palkkoja ja pyytää muita parannuksia. Täällä useassa palkassa syödään illallinen hyvin myöhään, vasta seitsemän tai kahdeksan aikana ja sunnuntaina päivällinen syödään kello kaksi. Työt pääsevät ulos vasta neljän—viiden aikaan illalla. Mihiin silloin enää menee. Kun on näin puistolnen kaupunki, tekisi sitä mieltä päästä niihin heugittämään vähän raitista ilmaa.

Osaston kenttäjuhlinn pääsevät palvelustytöt vasta kun toiset teke poislähtöä.

En tiedä onko osastolla nykyään kirjeenvaihtajaa valittu Toverittarelle täällä. Tällaisesta isosta palkasta jossa tapahtuu aina yhtä ja toista, olisi jostakin hyödyistä kirjoittaa kuulumisia. Vanhat kirjeenvaihtajat ne nepäävät laakerelle, väsyneinä vai voistaan ja uudet ovat ujoja, eivät uskalla sitä ensimmäistä ensin lähettää. Oltiinhan sitä hauska nähdä jotain uutisia omalta paikaltakin, valiankin sellaisen, jonka täytyy olla vähän laadassa päin. Jätän tämän tällä kertaa toivossa että nekin jolle ei tule Toveritarta, tilaisivat Toverittaren omaksi opikseen ja huvikseen. Toivon kaikille sen kannattajille hauskaa kesää. —Emilia Hiironen.

Olen samaa mieltä Emilian kanssa, että Detroitista pitäisi olla joka viikko kirje Toverittareissa. Miksi ei Emilia kirjota useammin. —Toim.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjoissa, joka torstai kello 2 j.p.p. Osote: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 2 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.